

Sygn. akt I NO 92/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania J. J.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2022 r. nr. DKO-IV. [...] w przedmiocie odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 grudnia 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną decyzję i przekazuje sprawę
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Minister Sprawiedliwości decyzją z 14 czerwca 2022 r., nr DKO-IV. [...], działając na podstawie art. 93 § 1, § 3 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.; dalej: „p.u.s.p.”), odmówił sędziemu Sądu Rejonowego w B. J. J. (dalej również: „Skarżąca”) udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Decyzja z 14 czerwca 2022 r. wydana została w następującym stanie faktycznym. J. J. wnioskiem z 1 marca 2022 r. wystąpiła do Ministra

Sprawiedliwości o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze sześciu miesięcy. W uzasadnieniu wniosku Skarżąca wskazała, że 9 stycznia 2022 r., w trybie pilnym trafiła do szpitala w związku z silnymi zawrotami głowy i od tej pory korzysta ze zwolnienia lekarskiego. Początkowo przebywała w Oddziale Szpitala w B. (dalej: „Szpital”), skąd po stwierdzeniu 40% deficytu lewego błędnika została przeniesiona do Oddziału Neurologicznego tego Szpitala celem dalszej diagnostyki. W wyniku powyższego u Skarżącej rozpoznano zakrzepicę zatoki strzałkowej górnej oraz trombofilię wrodzoną z zaleceniem intensywnego leczenia przeciwzakrzepowego. Zachodzi też konieczność przyjmowania stałych leków, unikania urazów, stosowania stałej diety i regularnego spożywania posiłków, jak również wykonywania badań krwi. Rozpoznane schorzenie wiąże się z bezterminowym leczeniem przeciwzakrzepowym, jednakże w związku z koniecznością intensywnego monitorowania oraz utrzymywania stałej diety i niezmiennego trybu życia najtrudniejszy jest okres pierwszych sześciu miesięcy. Spełnienie tych wymagań nie jest możliwe w okresie pełnienia służby sędziowskiej. Skarżąca podniosła, że nie można również pogodzić obowiązków służbowych z częstymi badaniami krwi i wizytami lekarskimi. Wszelkie odstępstwa od regularnego trybu życia oddziałują na skuteczność przyjmowanych leków, a zaburzenia ich działania istotnie wpływają na zwiększenie zagrożenia krwotokiem lub zatorom. Ponadto, liczne konsultacje i badania diagnostyczne wymuszają nieobecność w pracy. Dodatkowo uszkodzenie błędnika powoduje nawracające zawroty głowy, które utrudniają normalne funkcjonowanie. W następstwie powyższego Minister Sprawiedliwości pismem z 15 marca 2022 r. zobowiązał Skarżącą do uzupełnienia wniosku, poprzez złożenie zaświadczenia lekarskiego wskazującego, jakie leczenie jest planowane i jaka jest reakcja na dotychczas stosowane leczenie farmakologiczne oraz czy leczenie choroby wymaga czasowego powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego i jakie są tego powody oraz z jakich przyczyn leczenie wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia na okres sześciu miesięcy. Skarżąca została też zobowiązana do wskazania okoliczności, z których wynika, że leczenie doprowadzi do poprawy stanu zdrowia w stopniu pozwalającym na powrót do wykonywania obowiązków służbowych. W odpowiedzi na wezwanie Skarżąca przedstawiła:

zaświadczenie lekarskie z 25 marca 2022 r. (sporządzone przez specjalistę neurologa); zaświadczenie lekarskie z 31 marca 2022 r. (sporządzone przez specjalistę medycyny rodzinnej) oraz pismo z 31 marca 2022 r., którym zwróciła się o wskazanie (w przypadku uznania przedstawionych dokumentów za niewystarczające) lekarza orzecznika, który wypowiedziałby się na temat stanu jej zdrowia, a także określenie stosownego terminu umożliwiającego zasięgnięcie opinii lekarza.

Odnosząc się do powyższego Minister Sprawiedliwości wyjaśnił, że zgodnie z art. 93 § 1 i § 2 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy. Przepisy art. 93 p.u.s.p. nie precyzują trybu podejmowania przez Ministra Sprawiedliwości decyzji w przedmiocie urlopu dla poratowania zdrowia i nie określają zasad procedowania. Zważywszy na charakter tego urlopu (immanentnie wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, rozważając potrzebę jego udzielenia) Minister Sprawiedliwości musi opierać się na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego. Nie każda choroba, która uzasadnia wystawienie zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby może uzasadnić udzielenie przedmiotowego urlopu. Konieczne jest zaistnienie szczególnych okoliczności, które w świetle przedstawionej dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób jednoznaczny wskazują, że udzielenie przedmiotowego urlopu będzie miało istotne znaczenie dla prowadzonego leczenia. W ocenie Ministra Sprawiedliwości z załączonej do wniosku historii choroby wynika, że 9 stycznia 2022 r. Skarżąca została przyjęta do Szpitala w B. z powodu zawrotów głowy. Po badaniach, wykonanych podczas pobytu w dniach 9 do 13 stycznia 2022 r. w Oddziale Otolaryngologicznym, wysunięto podejrzenie zakrzepicy żyłnej strzałkowej górnej, dodatkowo stwierdzono 40% deficyt błędnika po stronie lewej. W wyniku zastosowanej sterydoterapii dożylniej zawroty głowy uległy znacznej regresji. Podczas przyjęcia 13 stycznia 2022 r. do Oddziału Neurologicznego stwierdzono śladowy oczopląs poziomy w

stronę lewą i obustronne osłabienie odruchu skokowego. Potwierdzono też proces zakrzepowy w obrębie zatoki strzałkowej górnej, wobec czego wdrożono leki przeciwzakrzepliwe. W badaniu genetycznym potwierdzono obecność trombofilii wrodzonej, genetycznej predyspozycji charakteryzującej się zwiększoną skłonnością do tworzenia zakrzepów żylnych lub rzadziej tętniczych, spowodowaną zaburzeniami w układzie krzepnięcia. Po zakończeniu diagnostyki i leczenia Skarżąca została wypisana ze szpitala 25 stycznia 2022 r. w stanie ogólnym i neurologicznym dobrym z zaleceniem dalszego leczenia w poradniach: neurologicznej, hematologicznej i laryngologicznej. Wskazano na potrzebę wykonania kontrolnego badania mózgowia z opcją za trzy miesiące, zalecono wizytę kontrolną, a także dalsze badania kontrolne. Zastosowano dalsze leczenie farmakologiczne. Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim z 16 lutego 2022 r. sporządzonym przez specjalistę medycyny rodzinnej Skarżąca w związku ze schorzeniami przewlekłymi zakrzepicą zatoki strzałkowej górnej oraz genetycznie uwarunkowanym zaburzeniem krzepnięcia – trombofilią wrodzoną, wymaga licznych konsultacji specjalistycznych celem ustalenia stałego postępowania oraz ustabilizowania stanu ogólnego. Specjalista neurolog w zaświadczeniu z 25 marca 2022 r. stwierdził, że w związku z rozpoznaną w styczniu 2022 r. chorobą zasadniczą wymagane jest długotrwałe leczenie farmakologiczne, konieczne są badania kontrolne obrazowe i laboratoryjne, które pozwolą na określenie dalszego postępowania terapeutycznego i rokowania. W ocenie lekarza terażniejsze objawy schorzenia mogą utrudniać pełnienie pracy zawodowej oraz ograniczać codzienną aktywność, co nakazuje prowadzenie oszczędzającego trybu życia i unikanie czynników stresogennych. W innym przypadku może to negatywnie wpłynąć na przyszłe efekty leczenia i narazić na ewentualne powikłania. Na potrzebę monitorowanego leczenia przeciwkrzepliwego oraz odpowiedniej diety wskazał specjalista medycyny rodzinnej w zaświadczeniu z 31 marca 2022 r. Stwierdził też, że tryb życia i godziny spożywanych posiłków mają znaczący wpływ na przebieg leczenia. Ponadto, zwrócił uwagę, iż stosowanie terapii przeciwzakrzepowej łączy się z niedogodnościami, które utrudniają obecnie powrót do poprzedniego trybu życia. Wielogodzinne przebywanie poza domem oraz nieregularne godziny spożywania posiłków mogą nieść ze sobą destabilizację

wyników badań. Wymagane są liczne konsultacje specjalistyczne oraz badania obrazowe po trzech miesiącach terapii. Z zaświadczenia wynika, że nie ma możliwości ustalenia planowania badań, które zostaną wykonane.

Uzasadniając odmowę udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia Minister Sprawiedliwości, po dokonaniu analizy przedłożonej dokumentacji medycznej podkreślił, że od 9 stycznia 2022 r. Skarżąca nieprzerwanie przebywa na zwolnieniach lekarskich. Termin ostatniego zwolnienia upływa 30 czerwca 2022 r. Przedstawiona dokumentacja medyczna podlega ocenie pod kątem tego, czy w świetle stwierdzonych w niej faktów materializują się przesłanki przemawiające za udzieleniem sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia. Dla podjęcia decyzji, o której mowa w art. 93 § 1 p.u.s.p. kluczowe jest ustalenie tego, czy urlop dla poratowania zdrowia jest niezbędny oraz ocena rekomendowanego sposobu leczenia.

Odnosząc powyższe do wniosku Skarżącej Minister Sprawiedliwości stwierdził, że załączone zaświadczenia lekarskie nie zawierają stwierdzenia wprost wskazującego na potrzebę udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Analiza przedstawionych danych, również w ocenie Ministra Sprawiedliwości, nie pozwala na przyjęcie, że zachodzą przesłanki do udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Przedstawiona dokumentacja medyczna potwierdza, że Skarżąca cierpi na chorobę przewlekłą, jednakże wobec braku szczegółowych informacji dotyczących dalszego leczenia i ewentualnych okoliczności wskazujących na niemożność pogodzenia leczenia z pracą zawodową trudno zweryfikować, czy istnieje realna potrzeba udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze sześciu miesięcy. Minister Sprawiedliwości podkreślił, że samo stwierdzenie choroby, która uprawnia do wydania zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy, nie warunkuje jeszcze jego przyznania. Niezbędne jest w jego ocenie, oprócz wystąpienia konkretnej choroby uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków zawodowych, aby zaistniała potrzeba przeprowadzenia planowanego, zaleconego leczenia, które wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby, a jego przeprowadzenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby.

Biorąc pod uwagę powyższe Minister Sprawiedliwości uznał, że zasadna jest odmowa Skarżącej udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Skarżąca od powyższej decyzji złożyła odwołanie zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art 93 § 1 p.u.s.p., poprzez odmowę udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, mimo spełniania warunków określonych w dyspozycji wskazanego przepisu;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 93 § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 37 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (tekst jedn. Dz.U. 2003, nr 24, poz. 199 z późn. zm., dalej: „ustawa o Radzie Ministrów”), poprzez podpisanie zaskarżonej decyzji o odmowie udzielenia urlopu przez osobę nieuprawnioną.

Wskazując na powyższe podstawy Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Ministra Sprawiedliwości z 14 czerwca 2022 r., nr DKO-IV. [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie zgodnie z wnioskiem.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca podniosła, że zgodnie z przepisem art. 93 § 3 p.u.s.p. Minister Sprawiedliwości udziela urlopu dla poratowania zdrowia. Z kolei w myśl przepisu art. 37 ust. 5 ustawy o Radzie Ministrów, Ministra zastępuje sekretarz stanu w zakresie przez niego ustalonym lub podsekretarz stanu, jeżeli sekretarz stanu nie został powołany. W Ministerstwie Sprawiedliwości są powołani sekretarze stanu, zatem w wydaniu zaskarżonej decyzji Minister Sprawiedliwości nie mógł być zastąpiony przez podsekretarza stanu. Ponadto w ocenie Skarżącej z uwagi na pozycję ustrojową sędziego decyzje wobec niego może wydawać wyłącznie Minister Sprawiedliwości, co podkreślał Sąd Najwyższy w uchwale z 28 stycznia 2014 r., BSAI-4110-4/2013. W ocenie Skarżącej z przedstawionej dokumentacji załączonej do wniosku wynika, że zdiagnozowano u niej chorobę w postaci zakrzepicy zatoki strzałkowej górnej mózgu, która wymaga leczenia farmakologicznego. Z treści przedstawionych zaświadczeń lekarskich wynika, że skuteczność leczenia zależy od regularnego trybu życia (zwłaszcza w zakresie godzin spożywania posiłków) oraz unikania czynników stresogennych. Lekarz neurolog wskazał, że objawy schorzenia (ciągle jeszcze miewa zawroty głowy, choć już rzadziej, a także uporczywe

migreny) mogą utrudniać pełnienie pracy zawodowej, zaś lekarz rodzinny uznał, że wielogodzinne przebywanie poza domem i nieregularne godziny spożywania posiłków mogą powodować destabilizację wyników badań. Powyższe w ocenie Skarżącej świadczy o tym, że choć przedstawione zaświadczenia nie zawierają sformułowań mówiących o potrzebie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, to jednoznacznie z nich wynika konieczność przeprowadzenia leczenia farmakologicznego wymagającego powstrzymanie się od pełnienia służby sędziowskiej wiążącej się z przewlekłym stresem i nieregularnym trybem życia. Skarżąca podkreśliła nadto, że orzeka w wydziale karnym, co wiąże się z koniecznością pełnienia dyżurów aresztowych, podczas których (niejednokrotnie) należy przebywać w sądzie od sześciu do siedmiu dni w tygodniu, bez możliwości regularnego odpoczynku. Nie jest przy tym możliwe zaplanowanie sesji w sposób pozwalający na odbycie stałych, regularnych przerw. Towarzyszy temu stres spowodowany uczestniczeniem w posiedzeniach skonfliktowanych stron.

W świetle powyższego Skarżąca wskazała, że wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Ministra Sprawiedliwości z 14 czerwca 2022 r., nr DKO-IV. [...], przesłanki udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia zostały spełnione. W ocenie Skarżącej decyzja o udzieleniu urlopu nie należy do lekarza, którego zasadniczą rolą jest przedstawienie stanu zdrowia osoby ubiegającej się o udzielenie urlopu. W tym miejscu Skarżąca zauważyła, że po złożeniu wniosku (wraz z dokumentacją medyczną), w której wskazano na jaką chorobę cierpi i jakie leczenie musi odbyć pismem z 15 marca 2022 r. została zobowiązana do przedstawienia zaświadczenia lekarskiego wskazującego: jakie leczenie jest planowane i jaka jest reakcja na dotychczas stosowane leczenie farmakologiczne; czy leczenie choroby wymaga czasowego powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego i jakie są tego powody; czy i z jakich przyczyn leczenie wymaga udzielania urlopu dla poratowania zdrowia na okres sześciu miesięcy; okoliczności, z których wynika, że doprowadzi ono do uzyskania poprawy stanu zdrowia w stopniu pozwalającym na powrót do wykonywania obowiązków sędziego. Skarżąca w sposób wyczerpujący odniosła się do wezwania, nie przedstawiając wyników badań kontrolnych (rezonans angio z kontrastem), z uwagi na konieczność uzupełnienia

braków w krótkim terminie (siedmiu dni). Jak wyjaśniła termin jego przeprowadzenia, nawet w prywatnej placówce wynosi od dziesięciu do czternastu dni biorąc pod uwagę przeprowadzenie badania oraz oczekiwanie na opis.

Podsumowując powyższe, przedstawiona przez Skarżącą dokumentacja medyczna wskazuje w jej ocenie na fakt, że cierpi na chorobę, która wymaga przeprowadzenia zaleconego leczenia, które dla swojej skuteczności wymaga powstrzymania się od służby sędziowskiej przez okres sześciu miesięcy. Oznacza to zdaniem Skarżącej spełnienie przesłanek udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia (art. 93 § 1 p.u.s.p.).

Minister Sprawiedliwości, zajmując stanowisko w sprawie, wniósł o nieuwzględnienie odwołania przedstawiając w tym zakresie szeroką argumentację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości, zaś sam czas trwania urlopu nie może przekraczać sześciu miesięcy (art. 93 § 2 i 3 p.u.s.p.). W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje prawo do złożenia odwołania do Sądu Najwyższego w terminie czternastu dni od dnia otrzymania odmowy (art. 93 § 4 p.u.s.p.). Na mocy art. 93 § 1 p.u.s.p. sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Przepis ten wymaga zatem kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, tj. urlop ma na celu przeprowadzenie zaleconego leczenia, zaś leczenie wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Ustawodawca nie stawia w tym wypadku innych, bardziej szczegółowych warunków. Nie ma zatem znaczenia rodzaj choroby, jej przewlekłość, rokowania co do wyleczenia albo wcześniejsze przeprowadzenie określonego zabiegu czy leczenia,

nie ma znaczenia również to, czy sędzia korzystał ze zwolnień lekarskich ani to, czy brak wskazanego leczenia skutkować będzie przerwami w służbie. Konstrukcja przepisu wskazuje jednak, że istotą urlopu dla poratowania zdrowia jest umożliwienie przejścia leczenia, które spowoduje, że stan zdrowia sędziego poprawi się, co umożliwi mu dalsze pełnienie służby (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 33/20).

Ustalenie spełnienia wskazanych przesłanek wymaga oparcia się na następującej procedurze. W pierwszej kolejności lekarz musi zalecić określone leczenie. Następnie konieczne jest ustalenie, czy leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. W dalszej konieczności należy ustalić długość koniecznego powstrzymania się od służby. Z pewnością musi to być okres dłuższy niż kilkudniowy, a zarazem nie może przekraczać sześciu miesięcy, co pośrednio wynika z art. 93 § 2 p.u.s.p. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 15 marca 2018 r., III KRS 1/18, z porównania różnych rozwiązań odnoszących się do instytucji urlopu dla poratowania zdrowia poszczególnych zawodów (nauczycieli, nauczycieli akademickich, pracowników Najwyższej Izby Kontroli, policjantów, funkcjonariuszy Straży Granicznej, Służby Więziennej, Państwowej Straży Pożarnej) wynika, że wspólnym mianownikiem procedowania w tych sprawach jest orzeczenie lekarskie. Ten obiektywizujący element powoduje, że wniosek o udzielenie urlopu inicjuje procedurę, w ramach której organ nie ma pełnej swobody decydowania o udzieleniu urlopu, lecz czyni to w pewnych dających się zweryfikować ramach. W konsekwencji, Minister Sprawiedliwości z jednej strony nie może udzielić urlopu osobie, która nie przedstawi odpowiedniego zaświadczenia lekarskiego, z drugiej strony jednak nie może w sposób uznaniowy odmówić udzielenia urlopu sędziemu, który zaświadczenie załączy. W takim wypadku Minister Sprawiedliwości mógłby ewentualnie zlecić dalsze badania przez lekarzy specjalistów, celem weryfikacji potrzeby udzielenia urlopu. Tylko takie rozumienie art. 93 p.u.s.p. pozwala nadać odpowiedni sens odwołaniu do Sądu Najwyższego od decyzji odmownej (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 33/20). W konsekwencji, w orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przy ocenie zasadności wniosku sędziego

złożonego w trybie art. 93 p.u.s.p., każdorazowo konieczna jest analiza spełnienia następujących przesłanek:

- wystąpienie konkretnej choroby, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych;
- leczenie choroby wymagające czasowego powstrzymania od pełnienia służby sędziowskiej;
- konkretny cel urlopu dla poratowania zdrowia, który wiąże się z przeprowadzeniem leczenia zleconego przez lekarza;
- urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim;
- urlop powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót do pełnienia służby (podobnie: Sąd Najwyższy w wyroku z 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18).

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego, ani go nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawą nie mogą być przy tym zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2019 r., I NO 12/19).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że decyzja Ministra Sprawiedliwości odmawiająca udzielenia Skarżącej płatnego urlopu dla poratowania zdrowia narusza prawo, wykraczając poza granice swobodnej oceny organu. Uznać bowiem trzeba, że zgromadzone dokumenty pozwalały na przyznanie Skarżącej płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze sześciu miesięcy. W analizowanej sprawie Skarżąca przedstawiła dokumenty medyczne, z których wynika konieczność określonego leczenia. Przedłożone zaświadczenia lekarskie wskazują, że udzielenie płatnego urlopu byłoby korzystne dla procesu leczenia, a jednocześnie dawałoby szansę na powrót Skarżącej do pracy.

W zaświadczeniu o stanie zdrowia z 25 marca 2022 r. (k. 27 akt) lekarz wyraźnie wskazał, że Skarżąca wymaga długotrwałego leczenia farmakologicznego oraz systematycznych badań kontrolnych zarówno obrazowych, jak i laboratoryjnych, co pozwoli na dalsze określenie postępowania terapeutycznego. W ocenie lekarza, w przebiegu schorzenia cięższe objawy mogą utrudniać pełnienie pracy zawodowej oraz ograniczać codzienną aktywność, co nakazuje prowadzić oszczędzający tryb życia i unikanie czynników stresogennych. W innym przypadku może to wpłynąć negatywnie na dalsze efekty leczenia i narazić na powikłania (k. 27 akt). Zgodnie zaś z zaświadczeniem lekarskim z 31 marca 2022 r. (k. 28 akt) sporządzonym przez lekarza specjalistę medycyny rodzinnej, Skarżąca posiada schorzenia przewlekłe: zakrzepica zatoki strzałkowej górnej oraz genetycznie uwarunkowane zaburzenia krzepnięcia, wymagające licznych konsultacji specjalistycznych celem ustalenia stałego postępowania oraz stabilizacji stanu ogólnego. Lekarz wskazał również na konieczność monitorowania przeciwzakrzepowego oraz odpowiedniej diety. Tryb życia oraz pory posiłków mają zdaniem lekarza znaczący wpływ na przebieg leczenia. Terapia przeciwzakrzepowa niesie natomiast za sobą niedogodności polegające na trudności w prowadzeniu poprzedniego trybu życia. Wielogodzinne przebywanie poza domem oraz nieregularne godziny posiłków mogą wiązać się z destabilizacją wyników badań. W zaświadczeniu podniesiono, że Skarżąca wymaga licznych konsultacji specjalistycznych oraz badań obrazowych, celem ustalenia stałego postępowania oraz ustabilizowania stanu ogólnego (k. 28 akt).

Ustalony stan faktyczny, którym związany jest Sąd Najwyższy, wskazuje zatem, że wypełniona została hipoteza art. 93 § 1 p.u.s.p. Leczenie ma na celu poprawę stanu zdrowia Skarżącej. Nie musi to jednak oznaczać, że doprowadzi do pełnego wyleczenia. Sama perspektywa poprawy stanu zdrowia może być wystarczająca do uznania, że udzielenie urlopu celem przeprowadzenia leczenia jest zasadne. Z załączonej dokumentacji wynika, że Skarżąca ma określone dolegliwości, które wymagają leczenia, w tym już rozpoczętego w postaci zastosowania leczenia farmakologicznego. Ponadto, zalecane jest dalsze leczenie w sposób wskazany w zaświadczeniach (odpowiednio z 25 i 31 marca).

Wobec powyższego należy wnioskować, że leczenie jest uzasadnione i może doprowadzić do poprawy stanu zdrowia Skarżącej na tyle, że stanie się ona zdolna do służby. Nie stanowi przesłanki negatywnej udzielenia urlopu okoliczność wskazująca na kontynuowanie leczenia również po powrocie do służby. O tym, czy określone leczenie wymaga powstrzymania się od służby musi natomiast rozstrzygnąć opinia lekarza (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 33/20). Takie opinie w niniejszej sprawie zostały złożone i stwierdzają to jednoznacznie. Każde z przedłożonych zaświadczeń zawiera formułę dotyczącą ograniczenia pracy zawodowej, codziennej aktywności oraz prowadzenia oszczędzającego trybu życia oraz unikania czynników stresogennych, ponieważ może to wpłynąć negatywnie na dalsze efekty leczenia i narazić na powikłania. Powyższe przyczynia się w ocenie Sądu Najwyższego do wzmocnienia argumentacji Skarżącej.

Należy jeszcze odnieść się do faktu, że Skarżąca została poproszona o uzupełnienie braków formalnych celem przedstawienia zaświadczeń wskazujących na zakres planowanego leczenia, reakcji na dotychczasowe leczenie farmakologiczne oraz czasowego powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego. Z uwagi na krótki termin uzupełnienia braków (siedem dni), Skarżąca odniosła się do wszystkich kwestii poza przedstawieniem specjalistycznego badania (rezonans angio z kontrastem), którego przeprowadzenie nawet w placówce prywatnej jest długotrwałe. Odnosząc się do powyższego Sąd Najwyższy wyjaśnia, że w niniejszej sprawie należało oprzeć się na dowodach w postaci zaświadczeń lekarskich, które przedstawiła Skarżąca. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Minister Sprawiedliwości raz jeszcze dokona analizy dokumentacji medycznej przedłożonej przez sędziego Sądu Rejonowego w B. J. J. i po rozważeniu wszelkich okoliczności, rozstrzygnie o zasadności jej wniosku z 1 marca 2022 r.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 93 § 4 p.u.s.p. orzeczono jak w sentencji.

